

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

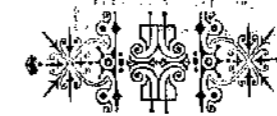
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Ι. Ε. ΜΕΣΟΛΟΡΑ

Δ. Φ. ΚΑΙ ΥΦΗΡΕΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΕΤΟΣ Δ'. — ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΚΑΤΩΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

1891

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ δρ. 10. Ἐξωτερικοῦ γρ. γρησαῖ 10.
Γίς συνδρομητῆς θεωρεῖται καὶ μέλος ἀρωγόν.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ Α' Β' ΚΑΙ Γ' ΕΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

δραχμαὶ 1⁰⁰ ἐν τῷ ἑσπερικῷ καὶ φράγκοι γρησαῖ 10
ἐν τῷ ἔσπερικῷ.

Συνδρομητικὰ ἔγγράφονται ἐν τῇ γραφεῖν τοῦ περιοδικοῦ, κεκλιμένα ἐν τῇ ἐνοσίῃ τῶν ἀγίων Θεοδώρων, δὲθ' Μιχαήλδου ἀριθμ. 2', καὶ ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἀλέξανδρου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Γ. Κωνσταντίνου.

ΠΑΣΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

Σύλλογον «Ἀναπλασίας» Ἀθήνας.

Collège «Anaplasis» Athènes.

Πᾶσα διορθὴ πρὸς τὸν Σύλλογον ἢ πρὸς τὸ τεκμαίριον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἢ πᾶσα συνδρομὴ πρὸς τὰ περιοδικὰ κίμνεται πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀναπλασίας Σ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν κ. Γερμανὸν ἢ πρὸς τὸν Ταμίαν τοῦ Συλλόγου κ. Γεώργ. Κοπερλίσην, συμβολαιογράφον.

Τὰ περικόμμενα χειρόγραφα δημοσιεύονται καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - Γ. Κ. ΜΕΣΣΙΟΛΩΡΑΣ - ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς τοῖς ἀνὰ τὴν Ἰτακίην κ.κ. Δημάργους. — Περὶ ἐπιστήμης τῆς θρησκείας, ὑπὸ Σ. Νικολάου, ἡγουμενοῦ. — Πρὸς τὸν Θεόν, ποιημὰ ὑπὸ Α. Παριόζου. — Γενικὸν Νοσοκομεῖον «Μεξένδρα». — Δύο ἐπιστολαὶ τῆς βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας, ὑπὸ Α. Μασίνο. — Ἡθικὰ ὑποθήματα, ὑπὸ Θεοφ. Κόντη. — Τὸ κἀκὸν παράδειγμα, ὑπὸ Β. Π. — Ἄ παρὰ τοῖς ὁμοδόξοις πρόδοσι τῶν ἐν Ἰουδαίᾳ Κεθολικῶν, ὑπὸ Π. Κωνσταντίνου. — Ἐκκλησιαστικὰ εἰδήσεις. — Ἀλληλογραφία.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΤΟΙΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΓΓΙΚΗΝ Κ.Κ. ΔΙΜΑΡΧΟΙΣ (*)

Μετὰ τὰς παλαιὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ τὰ θερικὰ συγχρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ὑμῶν ὡς Ἀρχοντος τοῦ ἡμετέρου Δήμου δὲν θεωροῦμεν ἔσπιον, γράφοντες τῇ παρουσίᾳ, νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν σὺντονον ὑμῶν ἀρωσίην ἐπὶ τῶν ζητημάτων λίαν ἐπιγυρῶν καὶ ἀναγκάσιον διὰ τε τὴν ἀληθῆ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν πρόδοσι καὶ τὴν πραγματικὴν τῆς φίλης Πατριδος εὐημερίαν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἐκλογῶν μερὶς κενταχῶ καὶ πόντοισ ἐρίεται, βίως διὰ τῆς ἐαυτῆς ψήφου ἀνεπιβίβασιν εἰς τὴν ἀρχὴν πρόσωπον οὐ μόνον ἀνεξάρτητον καὶ διὰ τῆς

(*) Σ. Α. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν πρὸς τοὺς κ. Δημάργους Ἰτακίης ἐγκύβλιον ἐπιστολὴν τοῦ Σ. Προέδρου τοῦ Συλλόγου ἡμῶν, ὡς πολλὰ καὶ ἁγαθὰς εἰς τὴν ἀπὸ τῆς πραγματικῆς ἀληθείας καὶ ὑποθήκας περιέχουσαν, ἐνδεικτικῶς αἶμα καὶ τὴν ἑβδοχὴν ἡλὸν τοῦ Σ. Μητροπολίτου κ. Γερμανοῦ.

προσηκούσης τοῖς ἄρχουσι τῶν Δήμων ἐκνότητος πεπαιωμένον, ἀλλὰ καὶ κυρίως ἔχον ἐκνήνη τὴν θέλησιν καὶ ἐπαρκὴ τὴν δύναμιν νὰ προσιτατεύῃ τὰ κοινὰ τοῦ Δήμου συμφέροντα, καὶ μετ' ἀδιακαρνήσεως νὰ μεριμνῇ ὑπὲρ τῆς προκοπῆς τοῦ Δήμου καὶ τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ δυνατὸν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν ὑλαίην. — Ἡ ἔδρασις δημοσίον καταστημάτων, ἢ ἐπίστρωσις δόμων, ἢ διοχέτευσις ἀφθόνων ὑδάτων καὶ ἄλλα τινὰ, εἰσι τὰ εὖς ἀναγκαστικὰ παρὰ τῶν εὐσυνειδήτων ἐκλογῶν θεωρούμενα, ἔπειτα, ἐκδεικνύοντα τὴν ἐξωστραφίην ὅψιν οὐκ ἀθήποτε πόλεως, ἀναδεικνύουσαν αὐτῇ καλῶς συντεταγμένην καὶ εὐδαιμονοῦσαν.

Ἄλλ' ἐνῶ περὶ πάντων τούτων ἀξιοπαίτως μεριμνῶσιν οἱ εὐσυνειδήτοι ἐκλογεῖς, καὶ ἀσθάνονται τὴν ἐκνῶν συνειδήσιν ἡσυχον, ὡς μεριμνήσαντες προσηκούτως περὶ τῶν ὑψίστων τοῦ Δήμου συμφερόντων, καὶ ἀναδείξαντες ἔνδοξα καὶ θέλοντα καὶ δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ τὰς τοῦ Δήμου ἐλλείψεις, περὶ ἐνδὸς μόνον, τοῦ καὶ κυριωκότου, οὐδεμίαν ἐλήφθη πρόνοια, οὐδὲ κἀν εὐχὴ ποτε ἐξετηλώθη.

Βεβαίως μετ' ἄλλας τὰς ἐν ἐκείνῳ δήμῳ γενομένης βελτιώσεως παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἀναδειχθέντων δημοτικῶν Ἀρχόντων, δὲν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι Δῆμος τις ἐφθασεν εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ εὐημερίαν. Οὕτως αἱ καλλιμαρμεροὶ οὐκοῦμαι, αὐτε αἱ καλλιμαρμοὶ δευδροφυεῖται, οὕτως αἱ καλλιμαρμεροὶ κρηναὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν τῶν Δήμων εὐδαιμονίαν, ἐν ὅσῳ οὕτως ἢ τιμὴ τῶν πολιτῶν εἶναι σεβαστὴ, οὕτως ἢ περιουσία ἀσφα-

λής, ούτε ή ζωή ἀκίνδυνος. Πῶς τις εἰς φρο-
νῶν, παραιτηθῶν τὰ τιμηφόρα τῆς ἐαυτοῦ
ἀνάγκης ἀντικείμενα διατρέχοντα τὸν ἐσχατοῦ
κίνδυνον, ἀδιαφορεῖ ὅπως διὰ τὸν ἐξωτερικὸν
τῆς πόλεως δοκῶσιν. — "Ὅταν εἰς τὴν πόλιν
ἐκείνην διαπράττωνται παντοῖαι κακίαι, ὅταν
ἐκεῖ βραχέως ἢ ἀνηθικῶς, ἢ ἀσέβεια, τὸ φεῦ-
δος, ὅταν ἐκεῖ δὲν ἦναι σεβαστὴ ἢ ζωὴ καὶ ἡ
περιουσία, ὅταν ἐκεῖ κηλιδῶται τὸ ἔδαφος δι'
ἀδελφικῶν ἀμαρτιῶν, ὅταν πολλὰς καὶ αὐτοὶ
οἱ φρονεῖ τῆς τάξεως ἀναδεικνύονται προ-
ταίτιοι τῆς ἀταξίας, ἢ ἠρῶμενοι διαφόρων
ἀπειρημάτων, ἢ καὶ ἐπιπορευόμενοι πρὸ τῶν ὁ-
φθαλμῶν αὐτῶν τοιαῦτα νὰ διαπραγμάτωται,
τότε προτιμότερον νὰ μὴ ὑπῆρχον τὰ ἀνωτέρω
περιγραφόμενα ἀγαθὰ, ἔτινα εἰς οὐδὲν ἄλλο
συντελοῦσιν ἢ νὰ παρουσιάσωσι τοῖς ξένοις
τὸν τόπον ἐκεῖνον ὡς τάφον κεκοιμημένων,
ἔξωθεν μὲν ὄρατον φαινόμενον, ἔσωθεν δὲ
μεστὸν οὐτέων νεκρῶν.

Κυρίως ἡ ἀληθὴς εὐημερίαι πάσης κοινω-
νίας ἐγκοιμῶν ἐν τοῖς ἠθικαῖς ἐπιπέτοις ἀγαθοῖς,
ἔτινα, ὑπὸ τῆς ἐνάτης ἡμῶν θρησκείας διδασκώ-
μενα καὶ ἐπιβαλλόμενα, διαχέουσι καὶ ἔτινα
ἐξωτερικῆς αἰγλης καὶ καλλιμαρμύρας οἰκοδο-
μημάτων τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν εὐφροσύνην εἰς
τοὺς πολίτας. Ἀνυσυχῶς ἦμεις περὶ τῶν σω-
τηριῶδων τούτων καὶ καλυψόμενοι ἀγαθῶν τῶν
ὑπὸ τῆς ἐνάτης ἡμῶν θρησκείας ἐπιδαφλυσο-
μένων οὔτε οἱ ἐκλογεῖς ποτε ἐμερῆμεναι, οὔτε
οἱ ἔρχοντες αὐτῶν, διότι ἐκεῖνοι μὲν ἀπειροῦ-
σιν ἐξωτερικὰ καὶ φαινόμενα ἀγαθὰ καὶ περὶ
τούτων κυρίως ἐνδιαφέρονται, οὗτοι δὲ φιλο-
τιμοῦνται, κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐαυτῶν δυνά-
μεων νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἐρέσεις καὶ
τὰς προσδοκίας τῶν ἐκλογέων τῶν. — Ἡμεῖς
νομίζοντες ὅτι ἐκείνη ὁ καιρὸς, τῆς διαφθο-
ρῆς δημεῖραι ἐπιτεινομένης, καθ' ἃν δέον νὰ
ληφθῇ σπουδαία πρόνοια περὶ τῆς περιστολῆς
τῆς κακίας καὶ περὶ τῆς ἐν εὐσεβείᾳ ἠθικο-
ποιήσεως τῶν πολιτῶν, καθῆκον ἐθεωρήσαμεν
ἱερὸν, ἔτινα ἐν μέσῳ τῶν ἀπασχολουσῶν ἡμῶν
παντοίων μερικῶν ἀπειθῶμεν τὴν προση-
λικὴν ταύτην ἐπιστολὴν, ἣμῖν μὲν ἀφορμὴν
παρέχοντες πρὸς μελέτην τῆς καταρτυχούσης
τὴν κοινωτίαν καὶ τὴν ἔθνος ἠθοφθόρου κα-
ταστάσεως καὶ τῆς θεραπείας ταύτης, τοὺς δυ-
ναμένους δὲ ἔτινα κρείττονα συμβουλευώσιν.

Ὁδὸς δὲ μὴ γινώσκων τὸν βαθμὸν τῆς ἐ-
πικρατούσης ἠθικῆς κατωπείσεως ἐν τῷ ἔθνει
ἡμῶν οὐδ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσῃ τις τὴν
ἐπικρατουσῶν ἠθοφθόρων κακῶν, τῶν, ὡς μὴ
ἀπαλειψαίς πάσας σχεδὸν τὰς τάξεις τῆς κοινω-
νίας διαδοθῆσιν. Ἡ καθημερινὴ τῶν δημο-
σιογραφικῶν ἠορῶν ἀνέγνωσις ἀπαλλάττει
ἡμᾶς τοῦ κόπου τούτου. Ἀφοῦ λοιπὸν παρὰ

πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι ἡ κακία καὶ ἡ δια-
φθορὰ ἐφάσθη εἰς τὸ μὴ παραιτῶν, δέον
πᾶσα δημοτικὴ Ἀρχὴ, μερικῶς παρρητικῶς ὅ-
περ τῆς ἀληθείας καὶ προσηλικῆς τῶν συμ-
δημοτῶν ἐπιτή: εὐημερίας, νὰ ἀπερῆ περὶ τῆς
ἕρεως ὅλων τῶν αἰτίων τῶν συντελούντων
εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς διαφθορῆς, καὶ τῆς χρη-
σιμποιήσεως ὅλων τῶν μέσων τῶν συντελούν-
των εἰς τὴν ἀποκαταστάσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀλη-
θείας εὐδαιμονίας. Τὰ ἠθικὰ λεγόμενα κερφε-
μεῖα, οἱ διάφοροι δυνάμειοι καὶ ἠθοφθόροι
οἴκοι, ἡ ὁλοφρονία, ἡ ἐλευθερία τῶν ἰσχυ-
ρῶν ἀνταποκρίσεως, ἡ κέρων τοῦ δέοντος μετὰ με-
ταβλάσιν φατῆρος εἰς τὰ κερφεμεῖα καὶ ὁλο-
φρονία, τὰ χρησικαίερα, αἱ τε φρενὲς καὶ τὰ
κέρη, καὶ ἐν γένει πάντα τὰ ταιούτου ἐπ-
δου: καταστάσεως, τὰ μολύνοντα μὲν καὶ δια-
φθορὰ τὰς φυχὴς τῶν ἐπιπροσφορῶν,
προκαλοῦντα δ' ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὴν χυῖν το-
υῶτων ἀδελφικῶν ἀμαρτιῶν, δέον ἐκ πιστῶς
τράπου νὰ ἐκλειψῶσιν, ἐκπερῶμεν: ἐπικρατοῦ
τῆς τε Κοσμητικῆς καὶ τῆς νομοθετικῆς Ἐ-
κουσίας. Ἄνευ τῆς καταρτυχίας τῶν ἀδελφῶν
τῆς ἐκκλησίας πόλις, ἔτινα τὸν προσηλικὸν
ὅλον τῶν ἠθοφθόρων αἰτίων, καθεαῖταιν δὲ
ἀναγράφονται αἱ τηλικαῖαι κακίαι, μεταβα-
λοῦσιν τὴν κοινότητα ταύτην τῆς ἐλευθερίας εἰς
τόπον διαφθορῆς καὶ ἀνηθικότητος, καὶ ὑπο-
ακρίτουσιν μεθ' ἡμῶν καὶ κατ' ὀλίγον αὐτὰ
τῆς κοινωτίας τὰ θεμέλια.

Ἐν τῷ προσηλικῷ ἦμεις τῶν ἀνωτέρω κα-
κῶν δέον πᾶσα Δημοτικὴ Ἀρχὴ νὰ ἐξεύρη
καὶ τὰ κατάλληλα μέσα πρὸς διόδοσιν τῆς
ἀρετῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, πᾶσαν καταβάλλουσα
προσπάθειαν πρὸς ἠθικοποίησιν τῶν πολιτῶν
καὶ ἰδίως τῆς νεότητος, ἐπ' ἣ: σιγηζονται αἱ
μέλλουσαι τοῦ ἔθνους ἐλλείδες. Τὸ κυριώτα-
τον καθῆκον παντὸς δημοτικῶν Ἀρχόντος δέον
νὰ γένηται ἡ μέριμνα περὶ τοῦ πῶς εὐχερέστε-
ρον οἱ συνδημῶται τῶν δύνανται νὰ ἀπομά-
θωσι τὰ κακὰ, καὶ πῶς νὰ ἐκμείνωσι τὰ ἀγαθὰ.
Ἄνευ τῆς μερίμνης ταύτης, μόνον τὸ ἔλαθεν
τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς πικροφιδος δυνατὸν νὰ
ἦ καθαρὸν, τὸ εἶωθεν ὅμως εἶται πάντοτε
ἀκάθαρτον.

Ἀλλὰ τί μέσον εἶσιν τὸ προχειρότερον πρὸς
εὐχερέστερον τοῦ ποθημένου ἐπίτευξιν; Ἡμεῖς
μεταξὺ τῶν διαφόρων μέσων, ἔτινα δύνανται
οἱ κ. δημοτικὸν Ἀρχόντες νὰ ἐφαρμάσωσι, καὶ
οἱ περὶ τὰ κοινὰ ζητήματα ἐδικιώτεροι ἡμῶν
νὰ προτείνωσι, προτιμώμεν πρὸ παντὸς ἄλλου
τῶν Ὀρθοκεντικῶν ἠθασκαλίαν, ἥς
ἔτινα μόνον ὁ νοδὸς δύναται πᾶς νὰ πλουτι-
σθῇ διὰ διαφόρων γνάσεων, ἀλλ' ἡ κερθία,
ἔξ ἥς τὰ γενναῖα καὶ ἀγαθὰ αἰσθηματα πηγά-
ζουσιν, εἶσιν ἄγονος, ψυχρὰ, ἀνεπίδοκτος εὐ-
γενῶν καὶ ἄγων συναισθημάτων. Ἐντεῦθεν

οὐ μόνον ἐπιφέρει, ἀλλὰ καὶ συνήθως ἐπιβλα-
βὴς ἢ τοιαύτη μὴ φρονία. — Ἀλλ' ὅπως τις παρη-
τηρήσῃ καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ ὀρθοκεντικὴ διδα-
σκαλία ἢ γινόμενῃ εἰς τοιαῦτα δημοσία καὶ
δημοτικὰ σχολεῖα καὶ ἐκπαιδευτήρια, ἔτινα
ἐκπορῶσιν μέρη μέρος τῶν δημοτῶν προσό-
δων, ἀλλὰ καὶ ἄλλην προόδοτον διδασκαλίαν
προτείνετε; Ὁδὸς δὲ ἐπιπροσῆμεν νὰ εἰπωμέν
τι περὶ τῆς ἐν διαφόροις διδασκαλίαις γινόμενης
διδασκαλίας, τῆς συντελοῦσης μὲν εἰς τὴν μό-
ρφωσιν τοῦ ἀρετικῶτος, οὐδαμῶς ὅμως συντε-
λοῦσης εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς κερθίας, μάλι-
στα μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἐν τοῖς Γυμνα-
σίοις ἀδύτων τῶν καθηγητῶν τῶν ἱερῶν μα-
θημάτων.

Τούτο μόνον προσηλικῶς νὰ εἰπωμεν, ὅτι
ἡ ἐν τοῖς διαφόροις ἐκπαιδευτικοῖς καταστή-
μασι παρεχόμενῃ διδασκαλίαι, μορφωσὰ πᾶς
τὴν διάνοιαν, δὲν ἐξενεργεῖ τὴν φυχήν. Μόνῃ
ἢ ἐπὶ τῆς Βακαλιῆς διδασκαλίαι προσσημι-
τως γινόμενῃ καὶ τὴν διάνοιαν φωτίζει, καὶ
ἐξενεργεῖ τὴν δυνάμει τῆς φυχῆς, ἀπο-
μακρύνει τὸν ἀνθρωπὸν ἐκ τῶν διαφόρων κα-
κῶν, τὸν κατὰ τὸν βῆμα αὐτοῦ περιεκαλο-
ῶσιν, καὶ ἀναβιβάζει αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον, ἀνα-
θεκρύνουσα αὐτὸν πρὸς τὴν ἐκείνην καὶ ὁλο-
φρονίαν τοῦ Θεοῦ. Ἄνευ δὲ τῆς τοιαύτης δι-
δασκαλίας οἱ ἀνθρωποὶ εἶσιν αἱ πᾶσι βλά-
στοί, οἱ ἀρετοὶ πολῖται, οἱ φιλοσοφώτατοι
γονεῖς, οἱ ἐπιειθέστατοι ὑπῆκοοι, οἱ ἀριστοὶ
σέβηροι, οἱ φιλοπονοῦνται ἐργάται. Ἄνευ τῆς
διδασκαλίας ταύτης ἡ κοινωτία βλαμηθῶν καὶ
κατ' ὀλίγον ἐκπερῶσιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ
Χριστιανισμοῦ ἀλλοτρίαν κατάστασιν, καὶ μετα-
βληθῶσιν εἰς ἀντιθέτουσιν ἀρῶν ἀλλοτ-
ριότητων.

Ἀλλὰ πῶς τοῦτο ἐπιτευχθήσεται; Ἡμεῖς ἀκί-
νητον προτιμώμεν, ἔτινα ἐκτὸς τῆς κοινῆς τῶν
δυναμῶν συντηρατικῆς οὐδὲ τῆς νομοποιή-
σεως τῶν ἱερῶν μαθημάτων εἰς πάσας ἀνεξαρ-
τήτως τὰς Σχολὰς τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς
ἐκπαιδευτικῆς καὶ μεθ' ὁδοποιήσεως τούτων διδα-
σκαλίας, προσσημιτῶν ἐν ταῦτῳ τῶν καθηγη-
τῶν τῶν ἱερῶν μαθημάτων, εἰς τὴν ἀντὴν,
ἐν μὴ κερθίασιν, μοίρα, εἰς ἣν καὶ οἱ ἄλλοι
Καθηγηταί, ἐκτὸς λίγουσιν τῆς εἰσαγωγῆς ἐν
πᾶσι τοῖς φησιῶσι τοῦ Κράτους τῆς ὀρθο-
κεντικῆς διδασκαλίας, ὁμοιωσάμεν τὴν ἐκ
τοῦ ἱεροῦ ἀριστοῦ συνέχῃ καὶ πρᾶτικῆν δι-
δασκαλίαν, μεθ' ὁδοποιήσεως τῶν καταλλήλων
ἱεροκηρῶν ὑπὸ τοῦ ἴσμου. Ἡμεῖς ἐπίτευξιν
δὲ τοῦ σκοπιωμοῦ τούτου μέτρον καὶ
ἔτινα ἐπιπροσῆμεν τῶν ὁμοιοκῶν ταμείων
προτείνωμεν ταῦτα.

Πολλῶν τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἡρωικουσύνης,
τοῦ Παιδείας καὶ ἄλλων αἰῶν τῆς Ἀττικῆς
πόλις παρεπιπορευόμενος εἰς ἀνθρώπων εὐ-

ρίσκονται κατὰστασιν τὰ ὁλονομικά. Ἐκ τῶν
ἐκπορῶντων τούτων ἱερῶν Ναῶν οἱ μὲν
πλουσιώτεροι κατὰ Κυριακὴν, οἱ δὲ ἥκτον πλού-
σιοι κατὰ πᾶσαν δευτέραν Κυριακὴν δύνανται
νὰ ἀμείβωσι τοὺς ἱκανωτέρους ἐκ τῶν δυνα-
μένων νὰ κερθῶσιν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Οἱ
Καθηγηταί καὶ οἱ Ὀρθοκενταὶ ἐν τῇ Θεολογικῇ
Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου, ὅς καὶ οἱ ἐν τῇ
Ῥεζερβὲ Σχολῇ καὶ τοῖς Γυμνασίοις Καθηγη-
ταὶ τῶν ἱερῶν μαθημάτων, εὐχερέστεως δύναν-
ται νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς
διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ λόγον, ἀναλογιζόμενοι
πόσον ἀγαθῶν εἶσιναι παραίτιοι τῇ τε Ἐκ-
κλησίᾳ καὶ τῇ Πατρίδι. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἄλλης
πολλῶν ἀρετικῶν, ἐξενεργεῖται μεταξὺ τῶν
θεολογούντων ἐργετῆς ἐμιλλία, ἥτις οὐδὲν τῷ
χρόνῳ ἔχει λίαν εὐχερέστα ἀποτελέσματα καὶ
διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν κοινωτίαν.
Ἐκεῖ δὲ ἐνθα οἱ ἱεροὶ Ναοί, πενιέτεροι ὄντες,
ἀδυνατοῦσι νὰ ἀμείβωσιν ἰδιαιτέρως ἱεροκη-
ρικὰ, δύνανται ἄνὰ τρεῖς ἢ καὶ τέσσαρες νὰ
ἀμείβωσι τὸν κατάλληλον τοῦ Θεοῦ λόγον
διδασκαλοῦν, ὅστις ἐκ περιτροπῆς θέλει κερθῆται
καὶ εἰς τοὺς μικροτέρους ναοὺς τῶν λόγων
τοῦ Θεοῦ. Ταιουτοτρόπως ὅλος ὁ λαὸς ἀκο-
ρῶμενος τῶν θεῶν ἀληθειῶν, θὰ ποτίζηται τῶν
ἱερῶν τῆς ἀμαρτήτου ἡμῶν πίστειος ναμάτων,
ἔξ ὧν διδασκόμενος δύναται νὰ βαδίζῃ τὴν
ὁδὸν τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἠθικῆς.

Πρὸς ἐπίτευξιν ὅμως πάντων τούτων δέον
νὰ καταβληθῇ ὑπὸ τῶν κ. δημοτικῶν συμβού-
λων μεγίστη προσοχὴ εἰς τὴν **ἐκλογὴν τῶν
ἐκκλῆσι. Συμβουλίων**. — Ἀνυσυχῶς μέρη
τοῦδὲ τινὲς τῶν ἐκκλησιῶν. Συμβούλων μὴ
λαμβάνοντες ἐπ' ἑβδὴν οὔτε τῶν ἴσμων,
ὅστις εἶναι ὁ νόμιμος παντὸς ἐκκλησιῶν. Συμβου-
λίον Ἡρόδοτος, ὅστις τὸν ἕνα τῶν ἐφημερίων
τοῦ Ναοῦ, ὅστις δικαιοματικῶς μέλος ἐν τοῦ
ἐκκλ. Συμβουλίου συμφώνως τῷ Νόμῳ (Κερ-
γ'. 114) ἐντιπροσωπεύει τὸν Ἐπίσκοπον, ὅστις
τὴν ἱερότητα τῆς ἀκαίθετης αὐτοῖς δημοτι-
κῆς ὑπερσίας, ἐκπερῶσιν αὐτογνωμότως,
ὅστις προῖκοι λογισμῶν συντάττοντες, οὔτε ἀπο-
λογισμῶν ὑποβάλλοντες, οὔτε βιβλία ταπεινὰ
πολλὰς ἐσοδῶν καὶ ἐξοδῶν κρατοῦντες, οὔτε
περιοριζόμενοι εἰς τὰ ἀναθεταμένα αὐτοῖς κα-
θήκοντα, ἀμελῶς δὲ τινες αὐτῶν τὸ ἱερὸν
χορηγία μεταχειριζόμενοι, ἐκπερῶσιν καὶ εἰς
καθήκοντα ἀλλότρια τῆς ἐαυτῶν δικαιοδοσίας,
πολλὰς πολλὰς παρέχοντες ἀφορμὰς παραπό-
κινῶμενοι τῶν τε ἐκκλησιαζόμενων καὶ τοῦ
ἱεροῦ Κλήρου. Ἐνθὲ δὲ εἰς τινες Ναοὺς ἐκ
τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθησιν ἐργα ἀπαθανα-
τίσιναι τὴν εὐσεβῆ μνήμην καὶ τὴν εὐγενῆ
τῶν μελῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβούλων
δραστηριότητα, ἀλλαχού οὐ μόνον οὐδὲν ἐδη-

σιν αυτό εκτός του έαυτού κύλου, ύστις είναι ύπερφυσικός θεός, ήπειτα δε καταστρώνουσι αυτόν έν τώ έσπερώ των άλλων λατρειών, και επί τέλους ύλας ήμοσ μετ' αυτού τάς λατρείας μέγα δεσμίδια ποιούν, έξηγεύεται ως τόσας πλάνας του άνθρώπινου πνεύματος άναγκάως ύπο ληφθη έίσα α, ω φ ε λ ί μ ο υ ς μ ε ν δ ι α τ ο π α ρ ε λ θ ή ν έ ν ε κ α τ η ς κ ο ι ν ω ν ι κ η ς σ υ ν θ ή κ η ς, κ α τ α σ τ ά σ α ς δ έ εκ τ η ς π ρ ο π κ τ ο ρ ι κ η ς π α ρ α δ ό σ ε ω ς ο ε ί δ ι κ ό ς τ η ς γ ε ν ε α ς ή μ ω ν χ α ρ α κ τ ή ρ.

Έντεϋθεν καθίσταται άπαρατήτως άναγκάως να ύπερασπίσωμεν την θρησκείαν, ποιούντες άρχήν άπ' αυτών των βάσεων. Άλλ' ούτω ποιούντες, άντι να άπομακρυνθώμεν, δεν άκολουθοϋμεν ήμεις άφ' ος μάλλον τάς παραδόσεις και την παρ' αυτών των Θεολογικών σχολών ύποδειχθείσαν; Και ύσαν μεν άφορμής εις τήν Π ρ ο λ ε γ ό μ ε ν α, αυτά δεν είναι άλλο τι, έμην ή προσεταρωγα εις τον Χριστιανισμόν (ή preliminary), άνταποκρινόμεναι εις τάς Θεολογικάς θέσεις εις πηγάς, ελ και αυτές συζητούνται και διεξοδικότερον και βαθύτερον' ως προς την ιστορικήν δέ άποψιν τ ω ν κ α τ ' ά ν τ ι π α ρ ά θ ε σ ι ν λ α τ ρ ε ι ω ν, δεν εύρίσκομεν άφ' ος παραδείγματα εις τήν παρελθόν; Οί Πατέρες της Έκκλησίας δεν παρουσιάζουσιν ήμίν μελέτας συγκρινούσας τάς διδασκαλίας των έθνικών προς τάς του Χριστιανισμού άληθείας; Άναμφιβόλως δεν ύπήρξεν, ούδ' ή δύνατο να ύπαρξη πρό της σημερον ή ιστορία των συγκριτικών λατρειών, καθ' ύσον έλειπε τήν επιστήμην ταύτην ύλικόν, ήτις είναι ύλας νέα. Ούχ ήσσαν ή διεϋδυνους έγκρίτως ύπεδείχθη' ή δέ νέα Άπολογητική δικήν βλαστού εύρίσκειται πρό τώσαν αιώων. Σήμερον άναγκάως ήμιν νέα τις Άπολογητική, διότι αναλλοίωτος μεν βεβαίως είναι ή άλήθεια, ούχι ύμωρ και άκίνητος. Η Έκκλησία ούδέποτε ούτε ένόησεν, ούτε διέσχυρίσθη ν' άπολιθώσθι την επιστήμην, ούδ' ή μιν να συγκρατήσθι τάς θρησκευτικάς μελέτας επί του αυτού πάντοτε τύπου, έπειδή ποικίλλουσι οι καιροί, και σόν τούτοις αλ πλέον δια τούτο ή του Χριστιανισμού ύπερόσπιστις μένοσιν μία και ή αυτή κατά την ούσίαν, ύμωρ κατά τον τύπον και κατά τή μέση παρουσιάζεται ποικίλη. Οί τών πρώτων αιώων, ως έπομειν, της Έκκλησίας Πατέρες και οι των μετ' αυτών άπελογοϋντο αναλόγως των περιστάσεων, ως παρουσιάζει ή εποχή. Ο ια' και ο εζ' αίων ίσχυρότατα διήρξαν ήμιν μελέτην έφορνεύοντες τάς Γραφάς και τούς Πατέρας, ύπως άντισταθώσιν εις τή κίνημα τή δογματικών τή τήτε διαγραφθέν' ο δέ ΙΙ', και του παρόντος ή άρχή έδωκαν εις ήμās τήν κοινωνικήν και φι-

λοσοφικήν Άπολογίαν, καθ' ύσον ή Πίστις ήπειλαιο ύπό των έργουλοποιδικών και των άρχών του 1789.—Κατά τάς ήμέρας ήμων, καθ' ής αλ πειραματικά έπιστήμημια έξαιουόσιν επί των ψυχών άνακαμάχτην προσβολήν, άνάγκη και μέλιστα μεγάλη, ώστε να έφαρμοσθί επίστημς ή πειραματική μέθοδος επί της ύπερασπίσεως της Θρησκείας, άν και ύπό τήν έστωτάτην, είτε ψυχολογικήν έποψιν, έν μερει μετ' εδνυχόρς άποτελέσματος έφηρομόσθη. Ισοσθρ δ' ος ΑΝΑΗΛΑΣΙΣ διεΐδε και έν χειρ' έξαιουόσιν τήν μέθοδον ταύτην, ως τήν μέλλουσαν να χρησιμοποιήσθι εις τούς μεταγενεστέρους άπολογητάς. Ο Chateaubriand άποφύμενος, καθ' ο τεχνήτης, ύπό της ιδίας εύφυίας, άφελήθη θανατωσώς, ύτε έξωτερικώς τήν του Χριστιανισμού ποιητικήν ήκοψιν. Ο Νικόλαος Λόγοϋσταν εις τάς περί Χριστιανισμού Θρησκευτικάς Μελέτας αυτού έξοργήσας πολυσημοπαρόχως θανατωσώς δοκίμας. Ο Gœbel άφηνεν εις ήμās δύο δοκίμια πληρη και ακμπρότατα επί των Μυστηριών της Ά γ ά π η ς και της Σ υ ν χ ω ρ ή σ ε ω ς. Ο Lacordaire, ο Ravignan, ο Ventura, ο Felix, και ο Monod άποφύησαν σπουδαίως εις τάς περιφρήσεις αυτών συνδιαλέξεις, άν και μάλλον ως ήήτορες ή ως φιλόσοφοι. Ο Bougaud έφηροσε τήν πειραματικήν μέθοδον έν τή έαυτού έργω: «Ο Χριστιανισμός και οι νεώτεροι καιροί», βιβλίον ή άληθεία άπό καρδίας γραμμή, ελ και ούχι μεγάλην θέσιν άφηνεν εις τήν έξωτερικήν κριτικήν, άφ' ής τά τελευταία άποτελέσματα των νεωτέρων επιστημονικών σπουδών. Έπ' ο τήν παράδειγμα τώσαν διδασκαλίαν να βαθύσασμεν ως μαθητάι. μέτριοι μεν εις τούς ήμετέρους διυχυρισμούς, πιστοι δέ εις τάς εκείνων παραδόσεις, ως παραλήφομεν, αίτινες είναι αυτής της Έκκλησίας αλ ούτα παραδόσεις. Έπειδή δέ ήμεις έμμεν ήμωρ και τήν παρόντος, δεν άνήκομεν δέ τή άρχαιολογία, δια τούτο δεν πολεμούμεν προς τήν ουσία του παλαιότου, αλλά προς έχθροϋς ζώωντες προσβάλλοντες ήμās εξ άλλων των μερών και δια παντός όπλου. Προμακύνουσιν ήμεις οδναι έν άνόματι της φιλοσοφίας, έν άνόματι της κριτικητής φιλολογίας, της ιστορίας και των κριτικών άντιλατρειών δια δέ τούτο και ήμεις έν άνόματι αυτών των επιστημών παραδεχόμεθα τήν προόκλησιν της διανοητικής ταύτης μονομαχίας, ής τή άποτέλεσμα δεν δύναται να ήναι ο θρησκόφτος της πλάτης, άλλ' ο της άληθείας.

Μηδ' ή πιστεΰσαστε, Κύριοι, ύτι ή επιστήμη της θρησκείας δύναται να μορφώσθι φιλοσόφως ούχι δέ και πιστούς, διότι, εϊκατέ μοι, παρακαλώ, ήμεις οι έφαρμοζοντες εις τήν του Χριστιανισμού άπολογίαν τήν πειραματικήν μέθοδον, τί πράττομεν; ήμεις έπαναλαμβάνο-

μεν εις τον ενθρονον έν κίνημα, μέγα φράσιν, έν άπόφθεγμα της παλαιάς σοφίας, τή μάλλον ύψηλόν: δηλαδή τό, Γ ν θ ι σ α ν τ ό ν, κατά δέ τον αυτών καιρόν ύπεθυμίζομεν αυτό τή έν ύψηλότερον του Ίησοϋ Χριστού θέσπον: «Η Β α σ ι λ ε ί α τ ο υ Θεοϋ έν τώ ς ή μ ω ν ε σ τ ι » (Λουκ. εζ. 21). Άνθρωπε, έπίβλεψον εις τήν ψυχικήν σου φύσιν, θεώρησον σεαυτόν, προσπάθησον να γνωρίσθι τή ένότης σου, εϊκα δέ άνάβλεψον εις τήν πη γνωρίσθι τον Θεόν έν τή Άποκαλύψει αυτού, όπως άγαπήσθι αυτόν και ένωθής μετ' αυτού ένταύθα μεν δια του συνδέσμου της Πίσσεως και της Χάριτος, εκεί δέ ήνω έν τή ένότητι της ούξης και της μωαρίας και ενοήσασθι οράσεως. Τούτοϋ δέ τούτου ή της θρησκείας επιστήμη θα ήναι έξόχως πρακτική εις τή έαυτής άποτελέσματι. Άφ' ος δ' ήμεις δια των κριτικητικών και της ιστορικής άπόψεως, λαβόντες δια της χιούρς τον νέον, έρωρησιόμεν αυτό τήν του Νεοϋ έξωτερικώς καλλονής και τή άρχιτεκτονική έκείνης έξορμώσιν τή άποκαλυπτούσας εκείνον, έν ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης έκάλουν Θεόν Γεωμετρίαν, δια της κατ' ε ν θ ε σ ι ν Άπολογίαν τού του Χριστιανισμού ού θέλωμεν εισαγάγη αυτών ένότης αυτού του Νεοϋ δια της μελέτης των δογμάτων, της ήθικής, της λατρείας, των τελεταστων, της θεμελιώσεως της Έκκλησίας, είτε της συγκροτήσεως αυτης, και επί τέλους δια της γνώσεως τώσαν άλλων άληθειών, εις ής άπαντάσθι τόσα άλλα άπόρητα αυτήματι, κινήσας ως κίλημυ της ανθρώπινης καρδίας. Άλλά τότε, πιστεΰσατέ μοι, ο μυστηριώδης της επιστήμης της θρησκείας άποδημητής έκπερωσμένος και ένδοξομασμένος έν της Χάριτος θέλει κάμψι τή γόνυ άπέναντι του θυσιαστηριού, ή ά ύψωση τή ύμματα μετ' άκαρτών εις τον ουρανόν, και δι' έντιέσεως πίσσεως ζώσης ή άκαρτωνήσθι: Πιστεΰω, Πιστεΰω! Και θά ήναι ούτως τότε ούχι πλέον εις ψυχόρς και άδιόφορος των θρησκευτικών συντημάτων ύπολογιστής, άλλ' εις της άληθούς θρησκείας πιστός' δεν θά ήναι εις τις δια του διαβήτου μερών και άναμερών τον Χριστιανισμόν, άλλ' ο πρακτικός Χριστιανός' μετ' ο εϊπών δέ: Έ γ ω Πιστεΰω, θά προσθέσθι τή δ γ ω ά γ ρ α φ ων, κατ' αυτην δέ τήν στήμην, καθ' ήν θέλει άποκαλυφθί έν τή ιδία σκευήσθι, ως ο ύπό της άληθείας ήτηθείς, θέλει και ένώπιον του Θεοϋ και ένώπιον του κόσμου έμφανισθί ως θαρραλέος στρατιώτης της άρετης και ως ο άγαπήτος και φιλόστοργος υίός της εκκλησίας. Άλλά τή πάντα καλώς έχουσι. Τί δέ ήμεις θέλομεν άπατήσθι τοίς έναντίοις, οίτινες προσβέλλουσιν ήμās έν άνόματι της επιστήμης;

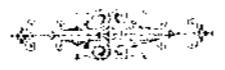
Βεβαίως αυτοί θέλουσιν έκστομίσθι: Η επιστήμη της θρησκείας είναι κενός ήχος λέξεων, καθ' ύσον ο έχων πίστιν, δεν δύναται να γέννη της επιστήμης της έαυτού κίσεως κάτοχος, και τούτο, διότι ή επιστήμη είναι ή θεολογική γνώσις της άληθείας, ή δέ Πίστις είναι ή γνώσις ή έπιβεβλημένη δια του κύρους. Η επιστήμη άναχωρεί από του άμφιβόλου δια να φθάσθι εις τήν βεβαίτητα, έν φ ή Πίστις δεν παραδέχεται άμφιβολία, τή δέ πιστεύειν εις τον Χριστιανισμόν είναι τή σημασία της τε άναχωρήσεως και της άφίξεως κατά τον αυτών χρόνον. Η επιστήμη λέγει: Α μ φ ι β ό λ λ α δ ι α ν α έ ν ν ο ή σ ω, ή δέ Πίστις λέγει: Πιστεΰω δια να έννοήσθι, εις τούτον όσθι, ήμεις, λέγουσιν οι έναντίοι, δύνασθι να ήσθι οι πιστοι του Χριστιανισμού, ούχι ύμωρ ποτ' και οι επιστήμονες της θρησκείας! Κύριοι, τήν επιστήμην της θρησκείας δύναται να παραβλή προς τήν όπτικήν. Τή όπτική, και ή όρη του όφθαλμου του επιστήμονος, ως επ' όσης και ή του κοινού άνθρώπου, όξεται τάς ύπό της δια των ήλιακών αντίων φαινομενών ενεργείας έντυπώσας, άμφότεροι δέ δοκιμάζουσι τήν αίσθησιν του φωτός. Άλλ' ούτος μεν βλέπει, έν δέ τή άμαθεία αυτού εύχαριστείται μόνον ν' άπολαύη της ενεργείας του φωτός χωρής να διαρρηνήσθι περί του φαινομένου, εκείνος δέ ο επιστήμων κατ' τον αυτόν βλέπει τούτον, άλλ' ύμωρ δεν μένει επί της άκλής και μόνης ενεργείας της δυνάμεως του βλέπειν, διότι προσβάσει τέραν τούτου, και έξετάξει τήν φύσιν του φωτός, και διεξοδύει εις τή θανασία του όργάνου της όράσεως, δημιουργών τήν όπτικήν. Έν τούτω ύμωρ πρέπει να παρατηρήσασμεν ύτι ο επιστήμων ούτος είχε και πριν ή έντι έκείνη και πριν ή έντι άναρωσίσθι τούς φυσικόρς νόμους, οίτινες τή παρύνουσιν, είχε, λέγω, έν αυτώ τή άποτέλεσμα του φωτός, ή δέ έρευνα και ή άναρωσίσθι των φυσικών τούτων, νόμων δεν έμποδίζουσιν αυτόν του ν' άναλουθί, ν' άπολαύη τή άποτέλεσμα του φωτός. Τούτο δ' αυτό άποβίως συμβαίνει και περί τήν Επιστήμην της θρησκείας. Ημεις φωτιζόμεθα ύπό της Πίσσεως, ήτις είναι ή όπτασία των θρησκευτικών άληθειών, άλλ' ύμωρ, εις όραση έμεσας, καθ' ύσον έπεταχθή μεσον του λόγου ούτω δέ μετέχομεν τήν θρησκείαν. Άλλ' ο πιστευών άνθρωπος δύναται να γνωρίξθι, έν θελή, τουθ' όπερ πιστεύει και προσέτι διατι πιστεύει. Η Πίστις δεν προηποθέτει τήν παρατήσθι της λογικής, τούναυτίον αυτη είναι ή θεία τελειοποίησις. Όταν λοιπόν ήμεις οι πιστεύοντες έπιχειρήσασμεν να έξετάξασμεν τήν του άνθρώπου φυσικήν θρησκευτικήν, δηλ. τή διατι της τούτης θρησκείας;

της, την ανάρτην και την δυναμότητα της θείας Αποκαλύψεως, τούδε χαρακτηρίζεται ἐπιβεβαιώνοντας τὴν τε πραγματικότητά καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, τότε ἡμεῖς θεμελιωθὲν ἐπιστήμην, καὶ αὕτη εἶναι ἡ Ἐπιστήμη τῆς Θεοσκείας· εἶναι δ' αὕτη ἀληθὴς ἐπιστήμη, καὶ ὅσον δίδει ἡμῖν τὴν λογικὴν βεβαιότητά, ἣτις μετὰ τοῦτο προστίθεται εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν βεβαιότητα τὴν προσεχομένην ἐκ τῆς Πίστεως· εἶναι μία ἀληθὴς ἐπιστήμη, διότι σκέπτεται, συζητεῖ, παρατηρεῖ, ἀποδεικνύει, πείθει· εἶναι ἀληθὴς ἐπιστήμη τῆς παρατηρήσεως, διότι ἀναχωρεῖ ἐξ ὁρισμένων φαινομένων, ὅπως ἐναρξῆ εἰς τὰς αἰτίας, διεκζητεῖ τὰ γεγονότα, ὅπως ἐκχινοῦσιν αὐτῶν τοὺς νόμους, ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ ὁρατοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ φθάσῃ μέχρι τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἀληθὴς Ἐπιστήμη τῆς ἀποδείξεως, διότι κινεῖται ταυτοχρόνως ἐκ πρώτων ἀρχῶν διὰ τὸ κατέλθῃ εἰς τοιαύτας συνειδήσεις· τοιοῦτον δὲ τρόπον αὕτη τὴν σύνθεσιν ἐνοῖ εἰς τὴν ἀνάστασιν, καὶ τὴν ὑπολογιστικὴν μέθοδον εἰς τὴν τῆς παρατηρήσεως, τὴν διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων ἀπυργίην εἰς τὴν δι' ἑαυτῶν τρόπου πειθῶ, καὶ τέλος πάντων τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν κριτικὴν, καὶ τὴν διδασκαλίαν εἰς τὴν Πίστιν. Βεβαιώτατα ὅμως ἡμεῖς δὲν λέγομεν : *Αμφιβέβηλα δὲ ἐστὶν ἡ ἀλήθεια*, *Ubi hito ul intelligam*, διότι ἡ Πίστις εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ δὲν θέλομεν οὐδόπως ποτὲ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν ἀληθειῶν, ἃς πιστεύομεν. Ὅπως δὲ μάλιστα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τοῦτο ἀπόκρημα ἀσφαλῶς κατέχομεν, ὁμολογοῦμεν ὅτι οὐδὲ ἐπὶ δευτερόλεπτον θὰ ὑπαχωρήσωμεν ἀπέναντι τῶν σοφισμάτων ἢ καὶ ἀπέκτανι τῶν βλαπτικῶν. Ὅμως ὅταν ἐκτός τῆς Πίστεως θέλομεν τὸ ἔχωμεν τὴν τῆς Πίστεως ταύτην γνώσιν λελογισμένην, εἰπατέ μοι, παρακαλῶ, τίς, ἢ τί πρῶγμα ἐμποδίζει ἡμῖς ποτε, νὰ ποιήσωμεν τὴν ἀπὸ τῶν πεποιθήσεων ἡμῶν ἀφάρασιν, καὶ νὰ μεταχειρισθῶμεν σφαιρακτικῶς τὴν μεθοδικὴν ἐκείνην ἀμφιβολίαν, τὴν μορφώσανσαν τὴν γένεσιν τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων; Ἡ μεθοδικὴ ἀμφιβολία εἶναι ὅλος διάφορος τῆς τοῦ σκεπτικισμοῦ, διότι αὕτη κατὰ τοῦ λόγου τοῦ Maignon εἰς τὸ *Le liberte de l'esprit humain dans la Foi*, συνίσταται εἰς μίαν ἐκούσιον διακομὴν τῆς ἡμετέρας σκέψεως ἐν καταστάσει προσωρινῇ καὶ στιγμιαίᾳ τῆς ψυχῆς, ἐν μὲν τοῦ πνεύματος ἐκχειρήσει, ὅπως τρόπον τινὰ δυνάξεται, ὅπως διακομῆ τὸν ἄνθρωπον τὸν πιστεύοντα ἐκ τοῦ φιλοσόφου τοῦ θέλοντος νὰ δικαιολογήσῃ ἐμπερισπασμένως ὅπως πιστεύει. Ὅπως ὅστε καταφαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη ἀμφιβολία δύναται νὰ σταθῇ συγχρόνως ἐν τῇ συνειδήσει μίᾳς

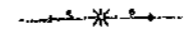
θερησκευτικῆς ἀληθείας μέσου τῆς Πίστεως. Τοῦτο δὲ ἐπεχειρήσθη καὶ ἐρημοδόκη ὑπὸ τῶν καθολικῶν ἐπιστημόνων πάντοτε. Λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρήσθη τὴν μέθοδον ταύτην ὁ Καρτέσιος, κυρίως ὅμως πρὸ τούτου μετεχειρήσθη αὕτη ἡ σχολαστικὴ φιλοσοφία, ἣτις τότε ἐδόξατο εἰς τὰς λεπτότητας νὰ ὑπερφάλληται, τοῦθ' ὅπως ἐγὼ δὲν ἀφοῦμαι, ἀλλ' ἦτις ὅμως διὰ σιδηρᾶς διαλεκτικῆς ἔσφιγγε καὶ ἐξηράνιζε τὸ σόφισμα μὲ νευρώδεις βραχίονας καὶ στιβαροὺς ἰσχυρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαμφῶν καταβάλλοντος τὸν ταῦ δάσους ἄγριον λέοντα. Μινοῦσα τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν ἐκείνης ἀρθῶν θέλεσε εἶθαι σταθερῶς τὴν κατὰ μέθοδον ἀμφιβολίαν, ἑαυτὸν ζήτημα παρουσιάζεται κατ' ἀρχὰς διὰ τοῦ τύπου τῆς ἀμφιβολίας. Ἐὰν ὑπάρχῃ Θεός, εἰ ὁ Θεὸς εἶναι νοήμων, εἰ εἶναι ἄπειρος καὶ εἰ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς τὸ σῶμα καὶ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αὐτὸς παρουσιάζει τὰς τῶν ἐναντίων προσβολὰς ἐνδυμένως ὡς λαμπρῶς ἐξ ἐνδυμάτων ἀπιστίας, ἃς ἐκείνου δὲ τὰς λογικότητας κατ' ἐναντίον λόγων· ἔπειτα δὲ διὰ τοῦ *raisonnement* κατεσκευάζει κατὰ τὸν ἴσον θρησκείαν τὴν διδασκαλίαν, ἣν ὀφείλει παραδέξασθαι, ὑπερασπιζόμενος αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἐναντίων προσβαλλομένην. Ὅταν λοιπὸν ἡμεῖς οὐ πιστοὶ θυνάμεθα νὰ κατέσχωμεν μίαν Ἐπιστήμην τῆς Θεοσκείας καὶ νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τῆς μεθοδικῆς ἀμφιβολίας ὡς ἐξ ἐνός συστήματος ἐπιστημονικοῦ. Καὶ μὴ διακεκολληθῆτε ὅτι εἴμεθα ἡμεγεσόμενοι ἐκ τῆς ἡμετέρας πίστεως νὰ παρασηθῶμεν τὴν πρῶτην πρῶτα ἐνός κριτικοῦ, δηλ. τὴν ἀμεσοληψίαν, καὶ ὅσον τοῦτο εἶναι, ὅπως κυρίως προσβάλλουσι καὶ ἡμῶν ἱστορικοὶ εἰς τὸν καὶ ἀποκαταστατικὴν λειτουργίαν ἡμεῖς, λέγουσιν ἐκεῖνοι, κατέχετε ἐπὶ καὶ ἰδρυμένον ἐν σύστημα θεολογικῶν, φροντιστέα δὲ δικαίως ἢ ἀδίκως νὰ κρίνετε ὥστε αὐτὸ νὰ ἀμφιβηθῆ.

Γενίθθαι ὅμως γνωστὸν ὅτι ἡ αὕτη κατηγορῶν ἡμῖς διεκινεῖ ὅτι ἀρχεῖ τὴν ἀμεσοληψίαν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν, ὅσο μεταξὺ αὐτῶν ἀπολύτως ἀντιθέται πρῶτα.

(Ἀκολουθεῖ)

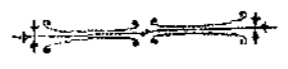
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ὅχι, Θεέ, δὲν εἰμ' ἐγώ, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων,
 Ὅστινες μένουσι τυφλοὶ εἰς χεῖμαρρον ἀκτίνων.
 Βλέπω κ' εἰς νύκτα Πολικὴν κ' εἰς Ἐρέβος ἀκόμα·
 Ἡ πίστις λάμπει κ' εἰς αὐτὸ τοῦ μνήματος τὸ χεῖμα·
 εἰς τῶν ἀπίστον τὰς κρυφὰς μὲ φρίκην ἀνανεύει·
 Πιστεύω εἰς τὴν θεῖαν Σου τὴν ὑπαρξίν, πιστεύω·
 Καὶ εἰς τὰς φλόγας θάλαμαι τοῦ ἱεροῦ πυρός Σου·
 Πιστεύω εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀγαστοῦ χειρός Σου,
 Ἐν ἀγαστῇ σοφίαν Σου, καὶ τὴν ἀγαστετέραν
 Ἀγάπην καὶ στοργὴν Σου.
 Πιστεύω τὴν ἀνέσπερον τῆς Βιβλῆς, ἡμέραν
 Καὶ σὲ λατρεύω κ' εἰς αὐτὴν εἰσέτι τὴν ὁργὴν Σου,
 Πιστεύω ἄλλαν ὑπαρξίν τῶν Οὐρανῶν τὸ δῶμα,
 Ἀλλὰ τὴν εὐσπλαγγίαν Σου πλειότερον ἀκόμα.
 Ὅχι ὡς τέλος, ὡς ἀρχὴν τὸν θάνατον προσμένω·
 Κλίμακα ἔχω τὸν Σταυρὸν κ' ἐπάνω ἀνταίωνα,
 Λαμπάδα τὴν ἑλπίδα μου, τὴν πίστιν πτέρυγά μου,
 Καὶ ζῶ· ὄχι εἰς τὴν ζοὴν ἀλλ' εἰς τὰ ὄνειρά μου,
 Ἀλλὰ εἰς προαισθήματα καὶ ἀναμνήσεις ξένας,
 εἰς ἀναμνήσεις σκοτεινῆς ἑμοῦ καὶ φωτισμένας . . .
 Πιστεύω τὰ ἐπάρματα τῶν ὕλιστων βιβλία
 Κι' ἡ καταδάκνουσα αὐτῶν τὴν πίστιν εὐγλωττία,
 Ἐν φθῶ τῶν τῶ σκοτεινῆ κ' ἡ γλῶσσα ἡ λυσσώδης,
 Ματαίως ἐπιτίπτουσι κατὰ τῆς πίστεός μου
 Μοὶ λέγει περισσώτερα φωνὴ μυστηριώδης
 Καὶ βλέπει πέραν τῆς νυκτὸς ἀγῆν ὁ ὀφθαλμὸς μου.
 Ναί· μοῦ προσίζουσι τὴν φυγὴν τῆς Πίστεως εἰ κρῆναι
 Ἡ πίστις προκαταβολὴ τοῦ Παραδείσου εἶναι.

Σεπτέμβριος τοῦ 1891.

ΑΧΙΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

νά μοι δωρήσῃς τὴν πολυτήμον ταύτην Βιβλίον. Ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου δὲν θὰ στερηθῆσθε ἁμοῖον Ὠσαυροῦ, ἐὰν κατέχητε, ὡς πιστεύω, ἕτερον ἄντικτυπον. Ἡ τοποθετήσῃ ταύτην μετ' ἐπιγραφῆς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Διέταξεν δὲ, ὡς γινώσκεις, νὰ τεθῇ προτομή μικραζίνη τοῦ ἄδελφου σου ἐν τῷ διαβόρῳ μεταξὺ τῶν προτομῶν καὶ τῶν εἰκόνων τῶν ἡμετέρων μεγάλων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἴδῃτε ταύτην πρὶν ἀποπερατωθῆναι, ὅπως εἴπατε τὴν γνώμην σας περὶ τῆς ἁμοιότητος.

Θεωρεῖτέ με πάντοτε ὡς τὴν εὐκρινεστάτην φίλην σας.
ΒΙΚΤΩΡΙΑ.

Ἐν τέλει σημειοῦμεν ὅτι ἡ οἰοῦν τῶν ἐπιστολῶν ἐξεδόθη πρὸ πάντων, ὡς ἂν γείνη ὁ στρατηγὸς Γύρδων γνωστὸς εἰς τὸ κοινὸν ὡς ἄνθρωπος Χριστιανός. Αἱ ἐξοχοὶ ἰδιώτητες, τὰς ἠκούσας ἐθαύμαζόν τις αὐτῶν, ἦσαν ἢ ἀνταγνεία βίαν ἐν σχέσει διατελοῦντος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐκεδέεινον ὅτι ὁ στρατηγὸς οὗτος ἐδιδόχθη ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ δηραγῆ τὴν καιρῶνα καὶ νὰ θυσιάζηται ὑπὲρ αὐτῆς.

Δ. Μορῖνος,
καθηγητής.

ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ἐκαστός βεβαίως γνωρίζει ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν, οὔτε ἐπιβλαβὲς, οὔτε ζητητικὴ δεινότης, οὔτε ἐργαστικὴ δύναμις νὰ ἐκνευροῦνται οὕτως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ παράδειγμα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μιμητικώτατον τῶν ζῴων, καὶ φύσει θέτει εἰς τὸ νὰ λέγῃ, νὰ πράττῃ, τὰ φερόμενα ἐν γένει μετὰ τὰ προσφερόμενα εἰς αὐτὸν παραδείγματα ἄλλων καὶ μάλιστα ἀνωτέρων του, πρῶτοντα τοιοῦτων ὅσων ἢ νομιζομένων.

Ἄν τούτῳ ὑπέκειντο καθήκον ἐπιβλήταται εἰς ἐκείνους ἰδίᾳ, ὡν οἱ τρῶσι καὶ οἱ λόγοι καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ παρακρουῖται περισσότερο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἕνεκεν τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως, νὰ προσέχουσι καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα, ὡς μὴ ἐκόντες ἢ ἕκουτες δάσασαι κακὸν τι καὶ ἀλέθριον παράδειγμα εἰς τὴν κοινωνίαν. Τόσῳ μᾶλλον δὲ ἡ προσοχὴ αὕτη καὶ ἡ προφυλακτικὴ εἶναι ἀναγκαίαι, καθ' ὅσον, ὡς γνωστόν, πολὺ ἐπιβλαβέστερον ὁ ἄνθρωπος θέτει πρὸς τὸ κακὸν καὶ μιμῆται αὐτὸ ἢ τὰ ἀγαθὰ παραδείγματα. «Ὅταν δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δὲ οὐ τὸ σκάνδαλον ἐρρεχεται.» Χείριστον δὲ σκάνδαλον εἶναι τὸ κακὸν παράδειγμα.

Γνωστοὺν εἶναι ὅτι βάσις τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν παιδῶν εἶναι ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀγωγὴ. Τὰ θεμελιώδη δὲ ταῦτα ἀγαθὰ δύναται νὰ παράσχη εἰς τοὺς παῖδας ἢ ἐγγὺς ἡμῶν

ἐκκλησία, ὁ πατρικὸς οἶκος, καὶ τὸ ἔθνικόν σχολεῖον.

Τὴν ἀλλήθειαν αὐτῆν καλῶς γινώσκουσαι αἱ θρησκευτικαὶ καὶ πολιτικαὶ προπαγάνδαι, τί μηχανῶνται; Συσταίνουσι πρὸς σκοποὺς διήκειν ἐκπαιδευτικοὺς ἢ πρὸς διδασκαλικὰς θέσεων γλωσσῶν σχολεῖα μετ' οὐλοφροσύνης, καὶ μεταχειρίζονται μυσία μὲν προπαγάνδαι νὰ προσελκύσῃσι εἰς αὐτὰ καθὰς μικρὰς ἡλικίας ἀφοσίτων τῶν φίλων, κατὰ προαίματιν δὲ πορεύσασθαι διὰ τὴν γνωρίζουσαν ὅτι τὸ κακώτερον εἶναι μᾶλλον ἐδέλωτον καὶ τὸ κέρδος εἶναι μέγα ἐν τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ μὴδὲ κέρους, ἦτοι βρωδέστερον θέλει κεραισθῆναι μὴτις καὶ παιδαγωγῶν τῶν ἐκείνων τῆς κατὰ τὸς ἀρχαί, τὰς ἀποιίας ἐπιτιθεμένη.

Τίνα σκοποὺν ἔχουσι, παρακαλοῦμεν, ὅταν τὰ παλαῶνται τῶν κελογραφῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν σχολεῖα καὶ σεμινάρια; Ὁ ἀδικὸς κληρὸς, ὡς εἶναι γνωστόν, θὰ ἐπιμνησθῆσιν μίαν σιγαλίαν ὕδατος πάντας τοὺς Ἑλληνας, τοὺς σχιματικούς, ἰδὲν λοιπὸν ἢ ἀκαταπόνητος ἀβη, ἢ θυσία, πρὸς διατήρησιν σχολείων ἐν ταῖς χώρας ἡμῶν; Ἡθελεν νὰ ἴσῃαι τις καὶ τοῦ βλακῆς ἡλιθιότερος, διὰ νὰ μὴ ἐννοῇ ὅτι τὰ σχολεῖα πάντα εἶναι ἐργαστήρια δηλητηρίων κατὰ τῆς θρησκείας ἡμῶν, εἶναι ὑπόνομος κατὰ τῆς ἐθνότητος ἡμῶν. Καὶ βίως ἀφιέονται ἀνεπιτήρητα, ἀνεξέλεγκτα, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιτηδείας, ἄνευ ἀπαραπόνητος τινος, νὰ λειτουργῶσιν ὡς συμφορὴ εἰς τοὺς ἴδιους καὶ συνετηγῆς αὐτῶν, ὡς εἰ ἡ Ἑλλὰς ἦτο χώρα τῆς Αἰθιοπίας. Καὶ βίως ἐκαστοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνοκαίτων εἶναι ἐργαστήρια ἐν ταῖς ἐφευκτικὰς ἐπιτιμίας, καὶ ἐπιτιμῆν ἡμῶν ἀπαρνούμενα μίαν ἰδέαν θρησκευτικῆν, ἐθνικῆν, ἠθικῆν, εἶναι ἀντικαταστάσεων αὐτῆν δὲ ἄλλης οὐκ ἔστιν. Ὅς νὰ εἴμεθα ἀναρτήματα ἐκαστομύθια, ἐπιτρέπομεν νὰ ἐλαττωθῆσιν ἀκόμη καὶ διὰ τῆς δηλητηριώδους ταύτης ἀραιμῆξεως. Γνωρίζει τὸ ὑποσηρεῖον τῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως πῶσαι Ἑλληνοκαίτων συμπεληρόσων καὶ αὐτῶν τὴν στοιχειώδη ἀνάγκην θρησκευτικῆν καὶ ἐθνικῆν παιδείαν τῶν πληροῦσι τὰ τῶν κελογραφῶν σχολεῖα τῆς Τήρου, τῆς Νάξου, τῆς Κερκύρας, τῶν Μηδῶν, τῆς Θύρας; Γίνεται τοιοῦτόν τι ἐν Ἑλλάδι ἐννομομένῳ κῆτι;

ἰδὲν δὲ τὸ κακὸν τοῦτο καὶ ὁ πλεονασμὸς αὐτοῦ; Ἴτε τοῦ κακοῦ παραδείγματος. Τὸ ἀλέθριον παράδειγμα δίδουσαν ὀλίγοις τινας, κατέχοντες δυστυχῶς θέσειν τινα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀλλὰ μὴ ἔχοντες δυστυχῶς, ὡς δηλοῦται ἐν τῶν ἐκείνων ἔργων, ἀνεκτυγμένον καὶ ἐγγὺν τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἔθνικόν αἰ-

σθημα. Οἱ ἄλλοι μιμοῦνται αὐτοὺς τυφλῶς. Ἀλλ' ἡ κοινωνία βεβαίως ἐκκαρδίως λυπεῖται, μανθάνουσα, ὅτι ἐν τῶν σχολείων τούτων ἐξέλεξε πρὸς ἐκπαιδεύσιν τῶν ἀνηλικῶν θυγατέρων του εἰς καθήγησιν τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ δὴ καθήγησιν τῆς θεολογίας. Ἀποδοῖται ἴτε γράφει ταῦτα, ἀλλὰ φίλος μὲν Ἑλλᾶς, φιλεῖται δὲ ἡ ἀλλήθεια, ἡ θρησκεία μου, τὸ ἔθνος μου. Οὐκ ἔσκαπον δὲ θεοῦ νὰ παρῆθε ἑκαστὸν τὸς σχετικῶς πρὸς τὸ ζῶντι καὶ νὰ τὸ ἴδῃ τὸ ἐθνος ἡμῶν ξηρημα λόγους τοῦ ἀξιοῦτον βουλευτοῦ κ. Κ. Παπαμιχαηλοπούλου, ὑποσηρηθέν κατὰ Φεβρουάριον τ. ἐ. ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ἡ τε ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ θέλον νὰ λάβωσιν ὑπὸ ἀκουσίαν ἐσοφῆν.

Ἔτις ζήτημα ἀποδοιμάσας τοῦτο, ὅπως πρέπει ὅχι μόνον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν προσηχὴν τῆς Ἑλληνοκαίτης Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνασχῆται αὐτὴν σπουδαίως.

Ἀπειλοῦμεν ὑπὸ τῶν κενῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν, νὰ ἀπειλοῦμεν καὶ ἐπὶ ἐνδῆς τῆς γωνίας τούτης τῆς λαοφίλου Ἑλλάδος; Καὶ νὰ κενῶνεύομεν ἐξ ἀνοχῆς καὶ ἀβελτηρίας ἡμῶν! . . .

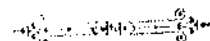
Καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν διαφόροις ἄλλαις πόλεσι τοῦ Κράτους ἐπὶ τῶν ἐκείνων συνεστηθήσαν καὶ διατηροῦνται σχολεῖα Ἑλληνοκαίτη. Ἄνευ γνωρίζω ἐν οἱ ἰθροῦντες καὶ διατηροῦντες τὰ σχολεῖα ταῦτα συνεσφραγίσαν πρὸς τοὺς νόμους τῆς χώρας, φρονῶ ὅμως ὅτι ἀλλοφροῦσαν νὰ ἀποδελθῶσιν εἰς τὰς ὑποχρῶσεις, τὰς ἑαίνας οἱ νόμοι ἡμῶν ἐπιβάλλοντι εἰς τοὺς ἰθροῦντες ταῦτα σχολεῖα, ὅταν πολλάκις μέχρι τοῦδε ἠγέθησαν ὑπονοῦσι καὶ διατηροῦσι περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς κοινῆς ὑποχρῶσεως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων.

Ἐγὼ τῆς ἐκείνης ἂν ἐνόμην νὰ ἐνοσῶσαι εἰς ἴσας ἴσας, — ἐνοσῶ ἡμῶς τὸν προσηχῶν — τῶν σχολείων τούτων. Ἰδρῶθησαν δὲ νὰ διδάσκωσιν εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι παραπαιδουμένους Ἱταλοὺς ἢ Ἑλλᾶς τὰ Ἑλληνικὰ ἢ Ἑλλᾶς γράμματα; Ἦρει καλῶς! Ἄλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐφευκτικὰς ἀπειτιμῆν ἐπιβλαφῆς τοῦ Κράτους ὡς πρὸς τινα μέρη. Ἰδρῶθησαν δὲ νὰ διδάσκωσιν εἰς τοὺς Ἑλλᾶς τὰ γράμματα; Ἄλλὰ ποῖα; τὰ Ἑλληνικὰ ἢ τὰ Ἑλλᾶς; Βεβαίως τὰ Ἑλληνικὰ. Πῶς ὅμως ἔργον τὴν ὑποσηρεῖον, φρονῶ, νὰ διδάσκωσιν εἰς τοὺς Ἑλλᾶς τὴν ἰδίαν αὐτῶν θρησκείαν καὶ γλῶσσαν, πρώτιστα καὶ κυριώτατα.

Ἄλλ' ἔἴθε τῆς προσηρεῖας τῶν σχολείων τούτων ἡμῶν ἀναρῆσαι πρὸς τὸ συμφορῆναι τῆς ἡμετέρας χώρας καὶ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν ἡ προσηρεῖας τῶν σχολείων τούτων, ὡς ἀποδεικνύεται μέχρι τοῦδε, εἶναι νὰ ἀπαιτῶσιν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολὴν Ἑλλᾶς, νὰ ἐμπνεύσῃσιν ἰδέας Ἑλληνικὰς εἰς τὰς τρομερὰς διανοίας τῶν παιδῶν καὶ νὰ κεραισθῶσιν ἐν ταῖς σπλάγγξις τῆς Ἑλληνοκαίτης γῆρας πολιτείας ἡμῶν Ἑλλᾶς.

1 Ὀκτωβρίου 1891. Ἴν Σόφια.

Ε. Η.

ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΠΡΟΔΟΙ

ΤῶΝ ἘΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Ἡ Λυκική Ἐκκλησία ἀπὸ πολλοῦ, ὡς γνωστόν, ἀνορθῶτος ἐργάζεται διὰ παντοῦν μέσων καὶ καταλλήλων ὁργάνων νὰ διαδώσῃ τὰς ἀρχαῖς αὐτῆς παρὰ ταῖς ἐν σκῆτι καὶ σιμῆ θανάτου κεινημένους πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀπ' αἰῶνων κεραιημένου σκοποῦ αὐτῆς «τῆς ἐνδοσεως τῶν Ἑκκλησιῶν ὑπὸ Ποιμένα τῶν Παπῶν». Οἱ δὲ πανταχοῦ γῆς διεσπαρμένοι Καθολικοὶ Ἱεροπόστολοι ἀμφοτέρων τῶν φίλων ἐκκαταλείποντες τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀφωσιωμένοι φυγῆ τε καὶ σώματι εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Δοχηγὸν τῆς Ἑκκλησίας αὐτῶν πάντι λίθον κινουῦσιν, βίως προσηλυτίζουσι ὅσον ἔνασαι κλειστέρους ἐν τῶν θρησκευτικῶς ἐργαστικῆς ἐπιτηδείων, οὐλοδομοῦντες Νεοὺς καὶ Νουσοκομῆται, συντηροῦντες καλὰ Σχολεῖα, παρέχοντες τοῖς ἔχουσι χροίαν ἀνεξαρτήτως φρονῶντες εἰς ἐθνοῦς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν συνδρομὴν καὶ σώματι κεραιημένον, καὶ γνωρίζουσι τὰ πάντι τοῖς πάσιν, ἵνα τοὺς πάντας κεραιησωσιν.

Ὅταν δὲ σήμερον χάρις εἰς τὴν, ὡς μὴ ἀφαιρεμένηροσιν καὶ παντελεῖ νύρκην τῶν κλειστῶν ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν Δοχηγῶν ἡμῶν, αἱ τῆς Καθολικῆς Προπαγάνδας παντοῦν ἐνέργεια ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ Βουλγαρίαν, τὴν Σερλίαν καὶ Ἀρμενίαν, τὴν Ἀίγυπτον καὶ Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Κύπρον καὶ Ἑλλᾶς, καὶ δὴ καὶ αὐτὰς τὰς Κυκλάδας νύρκως στέφονται νικηφόρος ὑπὸ ἐπιτυχίας γεραιτιμίας. Οἱ δὲ προσηλυτιζόμενοι ἐκ τῶν Μωαμεθανῶν, Ἀρμενίων, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ὀρθοδόξων εἰσὶ μέχρι τοῦδε ἀνάριθμοι.

Ὅτι δὲ οἱ Καθολικοὶ οὗτοι Ἱεροπόστολοι πρὸς τοῖς Ἑλλῆσι καὶ Βουλγάρους ποιοῦσι μεγάλας προόδους, τῶν πλείστων ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἀφομιώων δυστυχῶς ἀδιαφοροῦντων ἢ ἀλληλομαχοῦντων, καὶ δὴ καὶ τὸ χερίστον προσωπικῶς συνεργοῦντων, παραεπίθῃμι ἐνταῦθα κεραιηψιν ἐπιστολῶν αὐτῶν πρὸς προσηλυτιζόμενους δεδημοσιευμένων ἐν τῷ *Journal des Ecoles d'Orient* τοῦ τοῦ λίξαντος Σεπτεμβρίου, καθ' ὅς ἀποδείκνυται ὅτι πλείστοι βδοι ἐκ τῶν Σχιματικῶν, ὡς ἀποκαλοῦσιν τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ ἐκ τῶν ἀπίστων ἀναρῆφροντες ἀπὸ τῆς πλάνης αὐτῶν ἐρχονται εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καὶ προσφεύγουσιν ὀσημερῶν εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς τάξεις τῆς Ρωμαίικης Ἐκκλησίας!

Καὶ ὁ μὲν Ἀζαριστὴς κ. Γορῖν, διευθυντῆς Ἑλλᾶς Σχολῆς ἐν Βουλγαρίᾳ, περιγράφων τὰς δυσχερείας τῶν Ἱεροποστόλων καὶ τὰς προόδους τοῦ Καθολικισμοῦ ἐν Μακεδο-

νία διηγείται τὰ κατὰ τὴν τελετὴν τὴν πρό τι-
 νος γενομένην ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπὶ τῇ καταπέ-
 σει τοῦ Θεμελίου λίθου Καθολικῆς Ἐκκλησίας
 πρὸς τιμὴν τῶν Σλάβων Ἀποστόλων καὶ Ἀ-
 γίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ἱδρυομένης, ἣ-
 τις χορηγεῖται ὡς κέντρον τῶν Ἱεραποστό-
 λων καὶ ἔδρα τοῦ Καθολικοῦ ἑπισκόπου ἐν
 Μακεδονίᾳ.

Ἡ τελετὴ αὕτη, λέγει, λαμπρὰν ἐνσπύουσαν
 αὐθιγὴν τοῖς ἐν αὐτῇ παριστάσει πολυαριθμοῖς
 ἐχθροῖς τε καὶ φίλοις ἐκ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ
 καὶ ἐκ τῶν περὶξ, καὶ μεγάλην χαρὰν σογγό-
 νως ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ
 εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ἐνθα ἡ εὐσεβειαὶ αὐτοῦ
 ὑκαρῆς ἐντελὴς ἠγροῖτο ἢ ἐπιμελὴς ἐκφύ-
 πτετο ὑπὸ τῶν ἐναντίων. Τὸ φῶς ἦδη ἔρχε-
 ται πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ ἐν σκάτει καὶ σιγῇ καθι-
 μένου ἐνταῦθα! πολλὰ δὲ προλήψεις παρό-
 λογοι ἀπὸ τοῦ νῦν καταρξάνονται, καὶ ἡμεῖς ἠ-
 θυνήθημεν αὐτοῖς ὥστε νὰ ἀκούσωμεν παρὰ
 τῶν πτωχῶν σχισματικῶν τῶν ἐκ περιεργίας
 προσδραμόντων ἐνταῦθα: Μὰς ἠπάντων λυι-
 πόν, ὅτε μὰς ἔλεγον ὅτι οἱ Καθολικοὶ θέλουσι
 νὰ μᾶς ἐλαττωθῶσι; Ἦ ἐπὶ χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ
 τούτων; Οἱ Ἱερεῖς αὐτῶν φέρουσι τὴν αὐτὴν
 πρὸς τοὺς ἡμετέροισ ἐνδυμασίαν, τὰ αὐτὰ, ὡς
 ἡμεῖς, μεταχειρίζονται θρησκευτικὰ ἔσσημα, καὶ
 τὰς αὐτὰς ἱεροτελεστίας ἔχουσι πρὸς τὰς ἡμε-
 τέρας. Ἡ μόνη διαφορά εἶπε ὅτι οἱ Καθολι-
 κοὶ οὗτοι Ἱερεῖς ἐκτελοῦσι τὰς λειτουργίας καὶ
 λοιπὰς τελετὰς ἐν εὐλαβείᾳ μεγάλῃ, μετὰ πολ-
 λῆς κατανύξεως, καὶ τῆς δευτέρας ἀξιοπρεπείας,
 ὅποια οὐδέποτε εἶδομεν παρὰ τοῖς ἡμετέροις
 Κληρικοῖς. Διὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ μὴ εἴται ἐκεῖ;
 Ἐνταῦθεν τολμῶμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι τῇ βοή-
 θειᾳ τῶν δύο τούτων Προστατῶν τοῦ ἐπὶ
 νόμου αὐτῶν ἱδρυομένου τούτου Νεοῦ, ἣ
 ἱερὰ τελετὴ τῆς 15ης Ἰουλίου 1890 εἶσαι ἡ
 καλὴ ἀρχὴ νέου καὶ λαμπροῦ Θερισμοῦ τῶν
 ψυχῶν. (1)

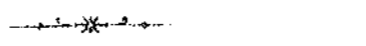
Εἶτα ὁ ἐπιστέλλων ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν
 τῶν ἐν Ρώμῃ καὶ τῶν παντοῦ φίλων φρονούν-
 των οὐχὶ πρὸς ἐξαργύρασι ψυχῶν διότι, λέγει,
 αὐταὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀλήθειαν προζέ-
 ρονται οἰκοδονεῖν, οὐδὲ πρὸς οἰκοδομὴν μεγά-
 ρου διὰ τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ πρὸς εὐχομήρησιν
 τῶν ὑπ' αὐτὸν ἱερέων διότι οὗτοι μὲν εὐδι-
 σμένου ἐν τῇ σκληραγωγίᾳ ἀρκοῦνται εἰς τὰς
 μετρίους ἀπολαύσεως, ἔς τινας χορηγοῦσιν αὐτοῖς
 οἱ Χριστιανοὶ ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὰς ἱεροτελε-
 στίας των, ἐκεῖνος δὲ, ὡς ἀληθὴς τύπος Χρι-
 στοῦ, καὶ ἐπὶ πέτρᾳ ὄνεται νὰ κτίσῃ τὴν
 κερὰν τὸν ἄλλο μᾶλλον ἐπιζητοῦσι πλεονε-
 χήματα πρὸς τακτικώτερον διακονεῖν τῶν
 τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπαρχίας, ἣτις δὲ ἐπιφέρει μεγα-
 λειτέρας ἐκπτώσεις λαμβάνει, ὡς ἐπίσης διὰ τὰς
 ἐπιχειρήσεις ἀνάγκας τοῦ Καθολικισμοῦ ἐν Μα-

κεδονίᾳ, ὅστις σχηματίζεται ἤδη ὑπὸ αἰσίου
 αἰώνος καὶ ἀσπένει, καὶ πρὸ πάντων πρὸς
 πολλαπλασιασμόν καὶ συντήρησιν Σχολείου
 ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἵνα φροντισὶν εἰς
 αὐτὰ πρὸς ἐπιμετὴν διακατωρόρησιν ὡς τὸ πολὺ
 τέταρα σχηματικῶν ἐν τῶν περὶξ χωρίων, τὰ
 ὅποια ἄλλεπᾶλληλα σβενιθέως παραδίδονται
 τῷ Καθολικισμῷ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Καθολικῶν ἐν Μακεδονίᾳ,
 προσέθηθαι, ἀπὸ δύο ἑτῶν ἀμειβάνει ἤδη
 εἰς 30,000, ἐκ τῶν ὁποίων 12,000 σχολίον
 στεροῦνται τῆς δευτέρας θρησκευτικῆς διδασκα-
 λίας καὶ βοηθείας, οὐκ ἔχοντες αὐτὴν σχολεία,
 οὐδ' ἱερεῖς, οὐδ' ἐκκλησίας. Διότι οἱ ἀνώτατοι
 τῶν σχισματικῶν Κληρικῶν καὶ ἰδίᾳ οἱ τῶν
 Βουλγάρων Ἐπίσκοποι προσηλυμένοι εἰς τὴν
 τῆς γῆς καὶ ἐπίσημα ἐνασχυλοῦνται εἰς τὸ νὰ
 ἐποικήσονται τὰς πρὸ ἐπιτοῦς χωρίον τῶν
 ἐκκλησιῶν αὐτῶν ἥμιστι εὐγερεῖς τῶν χριστι-
 ατικῶν προσηλυτεύει καὶ τὰς πρὸ προσεχόντες
 πιθανῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν κοι-
 νῆς ἰδέας, καὶ ἐκπαίδευσις οὐδέποτε σκεπτοῦσι νὰ
 διδάξωσι καὶ κατηγήρωσι τὸν λαόν. Αὐτὸ τοῦτο
 ἡ Ἔρη ἡμῶν Καθολικῇ ἐκ κ λ η σ ε τ α καὶ
 τὰς Ἰερὰς τῶν Ἀποστόλων ἱστ'. 5 σ τ ο ς ε
 τ ο ς ε τ ο ς π ρ ὶ θ μ ῶ α ὁ ἡ μ ἔ ρ α ν.

(Ἀκολουθεῖ).

II. Καπλανίους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν
 τοῖς Πατριαρχείοις συνέρχεται κατ' αὐτὰς ἡ
 πρώτη ἐκλογικὴ συνέλευσις, ἣτις θὰ καταρτίσῃ
 τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸν πα-
 τριαρχικὸν θρόνον. Ἐν τῇ συνέλευσει ταύτῃ
 ἐκτὸς τῶν κληρικῶν μελῶν παρίσταται καὶ
 τὰ ἐξῆς λαϊκὰ, ἀ. τρεῖς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων
 ἠπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου (ὁ Λογιώτης
 καὶ δύο ἄλλοι μετ' αὐτῶν), β'. τὰ μέλη τοῦ
 μιστοῦ Συμβουλίου, γ'. τρεῖς ἐκ τῶν ἀρχαιο-
 τέρων μελῶν, φερόντων πολιτικὸν ἐνδότερον
 βαθμόν, καὶ δύο ἐκ τῶν φερόντων στρατιωτι-
 κὸν βαθμόν, καὶ τρεῖς ἐκ τῶν πολιτικῶν ὑ-
 παλλήλων, δ'. ὁ διοικητὴς τῆς Σάμου, εὖν
 εἰρηθῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ὁ ἀντιπρό-
 σωπος αὐτοῦ, ε. τέσσαρες ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων
 ἀνδρῶν, οἱ μᾶλλον ἐργαζόμενοι, ς'. πέντε ἐκ
 τοῦ ἐμπορικῶ Ὀμοσπειῶν, ζ'. εἰς ἐκ τῶν τρα-
 πεζίων, η. δέκα ἐκ τῶν ἐργοπολιτικῶν συν-
 τεχνικῶν, θ'. δύο ἐκ τῶν ἐνορίων Κων/πόλεως
 καὶ Κινάξων, ι'. εἰκοσὶν ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν.
 Τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς περιορίζεται εἰς μὴ

ρους τοὺς ὑψηλοῦς τῆς Παιδείας. Ὁ καταρ-
 τισθῆναι δὲ κατὰλογος ὑποβληθήσεται τῇ
 Πύλῃ, ἣτις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαγράψῃ, ὡς
 ἀν ἐλάττω ὄψεται ἀπὸ τῶν 24 ὡρῶν νὰ ἐπι-
 στήσῃ τοῦτον ἐπιανενομένον. Μετὰ ταῦτα
 θὰ συνέλθῃ ἡ δευτέρα ἐκλογικὴ συνέλευσις,
 ἵνα καταρτίσῃ τὸν κατάλογον τῶν ὑποψη-
 φίων ἐκ τοῦ ἐπιανενομένου τούτου καταλό-
 γου τῆς Πύλης. Οἱ δὲ ἄρειοι συνοδικοὶ θὰ
 προσβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρ-
 χου ὅταν τῇ ἐπιπέσει τῆς ἐπιταχθείσης τοῦ
 Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπιπέσει θὰ συνελε-
 σθῇ ἡ ἐκλογὴ πρὸς τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τούτου.

— Πρὸ τιμῶν μεγάλῃ συναφάντι ἐξοφί-
 νη κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίτων κ. Γρη-
 γορίου, ὅτι ἀψυχοῦντο ἐπιδικῶν πολιτικῶν μὴ
 συνάδουσαν τῇ πρὸς τὸ κράτος ἀκατανοήτῃ
 πίστει καὶ ἀφοσίωσι. Ἐνεκα τούτου ἐκπαίδευ-
 σὶς ἀπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας εἰς Ἰο-
 ἀνίνα ὁ Μητροπολίτης Ἀγροπολίσεως κ.
 Κοσμάς, ἵνα ἐπιταχίῃ ἑξέτασι τὰ παράματα
 καὶ πληροφορήσῃ τὸν Πατριάρχην καὶ τῆς
 ἀληθείας. Πέχησῃ δὲ μετὰ ἑαυτὸν ὅτι ὁ
 Μητροπολίτης Κοσμάς μετ' αὐτοῦ οὐκ ἔστιν
 ἀκριβὲς ἐκπαίδευσις τὴν ἐπαείασειν αὐτῷ
 ἐπιπέσει, καὶ οὐδὲν πραγματικῶν ἐπιπέσει, δια-
 βίβασε τὴν πρὸς τούτου σχετιζὴν ἐπιπέσει εἰς
 τὰ Πατριαρχεῖα, ἣτις καὶ ἐλήφθη ὡς ἕσθη. Ὁ
 Μητροπολίτης Ἰωαννίτων, γνωστὸς καὶ ἀγα-
 πητὸς καὶ ἐνταῦθα τυχόντι, ὡς σκοπούσας ἐν
 τῇ φησαζέῃ σχολῇ καὶ τῷ ἑθνικῷ Πανεπιστή-
 μῳ, διοικητικῆς πάντοτε ἐπὶ συνέσει καὶ συν-
 τηρητικότητι.

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας. Κατ' εἰ-
 δήσεις τηλεγραφικῆς ἐκ Σμυρνακῆ καὶ ἐκ Βη-
 ρουτοῦ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν
 καὶ πρὸς ἰδιώτας, Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἀπε-
 δείχθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης κ. Σπυ-
 ρίδων. Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ ἐκπαραλαμβί-
 νομεν τὸν αὐτὸν πᾶσαν, ἔν ἐν τῷ προλαβόντι
 φύλλῳ ἐξερτάσαμεν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἀντιοχείων
 Ἐκκλησίας, ἐχόμενοι ὅπως πρὸς τὰ συμπε-
 ροντα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐκκλησιαστικῆς πᾶ-
 σαι αἱ ἀγαθὰ ἐλπίζομεν τοῦ Ἑλληνικοῦ τόπου,
 ὅπως τὴν εἰς τὸν θρόνον Ἀντιοχείας ἀπόρη-
 σιν τοῦ Θεσσαλονίκης ἐκπαίδευσις μετ' ἐπιπέσει
 σέως μετᾶς, βέλους ὡν ὅτι οὐδέποτε θὰ
 διαφρασθῶσιν αἱ ἐπιπέσει αὐτῆς καὶ ὅτι θὰ
 ἐπιπέσει ὁ νῦν Πατριάρχης ἀποπέσει καὶ
 ζῆλον ὑπὲρ τῶν συμπερόντων τοῦ Πατριάρχου
 αὐτοῦ καὶ ἐν γένει ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῆς
 Ἑκκλησίας ἀλλοτεῖ ποτε εἰς μεγάλην ὁδὸν καὶ ἐπιπέσει
 ἀνελεθώσεως ταύτης Ἐκκλησίας τῶν Χρυσο-
 στόμων καὶ τῶν Ἀμασικῶν.

Ἐκκλησία Ἰεροσολύμων. Ὁ Μακα-
 ριώτατος Πατριάρχης Ἰεροσολύμων κ. Γεράσι-
 μος, ἐκτιμῶν τὴν εὐσεβείαν καὶ τὸν ἐπιπέσει

ζῆλον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ κ.
 Α. Δεληγιώργη ὑπὲρ τῶν συμπερόντων τοῦ
 Ἁγίου Πάφου καὶ ὅλης τῆς ἐν Παλαιστίνῃ
 Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀνορθώσαν αὐτῶν
 Ἰσπ ὁ τ γ ν κ ο ὁ Ἄ γ λ ο υ Τ ά φ ο υ, καὶ
 ἀπέπειμα αὐτῶ τὸν τοῦ τάγματος τούτου
 χρυσῶν Σκευῶν περιπέσειντα γνήσιαν τιμῆμα
 ἐκ τοῦ τιμίον ἕλκον τοῦ Ζωηφόρου Στραυροῦ.
 Διεβίβασθη δὲ ἐσχέτως τῶ τε δίπλωμα, ὡς καὶ
 ὁ χρυσῶς Σκευῶν διὰ τοῦ Πατριάρχου
 Μητροπολίτου Βηθλεὲμ, ἄνω η Α. Μακα-
 ριώτατος κατέσχεσαν Ἐξοφῶν τοῦ Ἁγίου Πάφου
 ἐν Ἑλλάδι ἕνεκα τῶν διακριθέντων αὐτῶν
 προσημῶν.

Ἐκκλησία Ρωσίας. Ἀγγέλλεται ἐκ
 Πετροπόλεως, ὅτι μετὰ ἐπιπέσει ἡ πρόσδοσις τῶν
 Ὀρθόδοξων Ρώσων ἱεροποστολῶν ἐν τῇ Βο-
 ρεοειρωπετικῇ Κίτῃ καὶ ἰδίως ἐν τῇ Κερσονήσῳ
 Κορσίᾳ, ὡς καὶ ἐν ταῖς νέαις Ρωσικαῖς χῶ-
 ραῖς τοῦ Τσορκστάν, καὶ τοῦτο ὅπως ἐπιπέσει
 τῶς κατὰ σχέσεις τῆς Ρωσίας πρὸς τὴν Κυ-
 βερνήτην τοῦ Ὀθμανίου Κράτους. ἐν ὅ, ὡς
 γνωστῶν, τὰ ἄλλα Ἐθνοπολιτῶν Κορσῶν διακίει-
 νται κατ' αὐτὰς ὁσμενῶς πρὸς τοὺς Κινέζους,
 καὶ μέγας ἐπιπέσει ὑποτάσσεται ἐν Κίτῃ
 ἐπιπέσει τῶν ἄλλων ἱεροποστολῶν καὶ ἐν γέ-
 νει ἐπιπέσει ὅλων τῶν Ἐθνοπολιτῶν.

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς συ-
 γρητῆται τῆς ΑΘ' συνοδικῆς περιόδου τῆς
 Ἰερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μη-
 τροπολίτου Ἀθηρῶν κ. Γεωργίου ἀρχομένης
 ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου προσεκλήθησαν διὰ
 Βασ. Διατάγματος ὁ Μητροπολίτης Ἀφρῶσεως
 κ. Νεόφυτος καὶ ὁ Μητροπολίτης Σαγγῶν κ.
 Μαλέτας, μετὰ τῶν ἀρχιεπισκόπων Ζακύνθου
 κ. Λουδοβίκο καὶ Πατρῶν κ. Δαμιανῶν,
 ἀμφοτέρων διαιτησθέντων μελῶν τῆς Ἰερᾶς Συ-
 νόδου καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν περίοδον.
 Ἀνεβλήθησαν δὲ μέτροι τούτου αἱ ἐνάρξεις τῶν
 ἐργασιῶν τῆς Ἰερᾶς Συνόδου ἕνεκα τοῦ γενι-
 κοῦ κένθους, ὅπως ἐκπαίδευσις συνεπιπέσει καὶ
 ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Μεγάλῃς
 Συνόδου Ἀλεξάνδρου. Τῇ 7 τ. μ. ἐγένετο
 ἐναρξῆς τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἰερᾶς Συνο-
 δου, παρόντων πάντων τῶν ἁγίων Συνοδι-
 κῶν, τοῦ βασιλικοῦ ἐπιπέσει κ. Α. Α. Κυ-
 ριακοῦ καὶ πολλῶν ἀνωτέρων κληρικῶν. Πρὸς
 τῶν παρ' ἡμῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐπι-
 πέσει ἐν ἐκτάσει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀ-
 θηρῶν κ. Γεωργίου, ὁ τὴν λαμπρὰν ὁμιλίαν
 δημοσιεύσαμεν ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ. Πρὸς
 Αὐτὸν ἀπηύτησεν ὁ κ. Βασ. Ἐπίτροπος ὑπο-
 σχέσεως, ὅτι ἡ σ. Κυβερνήτης θὰ πρὸς τὴν
 ἀέοντα Πειοπέσει, ὅτι καὶ τὰ τῆς ἐκκλη-
 σίας ἡμῶν θὰ ἐπιπέσει.

— Τὴ συμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις χριστι-

αντικῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας ἐν μίᾳ τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ περὶ τὰ τέλη τοῦ περὶ-θότου μηνὸς Ἰαννου ἐξεπελάσθη ἀπεφασίσει νὰ ἐκθέσῃ εἰς κοινὴν θέαν τὰς πρωτοτύπους ἀγο-γραφίας τοῦ διασήμου ἀγογράφου Θεοδοίου. Αἱ ἀγογραφίαι αὗται ἐγράφθησαν ἐν τῶν τοιχογρα-φῶν τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νι-κοδήμου Ῥωσσοικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐδωρήθη-σαν ἅπασαι εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιολογ-κὴν ἐταιρίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιζῶντος υἱοῦ τοῦ Θεοδοίου. Ἐντε ἔργα πολὺτιμι ἐπισύδραται τὸν θανμασμὸν πάντων τῶν δυναμένων νὰ κη-νωσι περὶ τῶν τοιούτων. Ἡ ἐκθεσις αὐτῶν μετ' ἄλλων ἀξιοθεάτων χριστιανικῶν κειμη-λίων γενήσεται περὶ τὰ τέλη κ. μ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΕΚΔΟΤΗ

ΕΚ ΤΟΙΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΑΓΘΟΛΟΓΗΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΘΕΙΣΑ
ΥΠΟ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΑ

Προέδρου τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας,

Ἐν τῷ οὐ καὶ τὸ προσόμιον συγγραφεὺν προσετίθει. Ἐκδίδεται χάριν τῆς μαθητικῆς τελειᾶς δαπάνης τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας.

ΕΝ ΛΟΓΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Μ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ
1891

Περὶ τοῦ ἀξιολόγου καὶ παντὶ χριστιανῷ, κίση ἐλ-ληνικῆς χριστιανικῆς οἰκογενεῆς, χρησιμωτάτου τοῦτου βιβλίου, ἱεροῦ ἐγκολπιῶν παντὸς Ἑλληνοῦ, γινώσκον-τά θέοντα ἐν τῇ ἐπομένῃ φύλλῳ. Πολύτιμον τὸ ἔρ-γον τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Καλογερά, λαμπρὰ ἡ ἰδέα αὐτοῦ. Τυπογραφικὰ φύλλα 20, μέγα ὄψον. Ἐκδοσις φιλοκαλλιστάτη. Τιμὰται μόνον δρ. 3.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς καὶ συνδρο-μηταῖς ἡμῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ καὶ συν-δρομηταὶ ἡμῶν νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀριθ. (81) ἐνδιαφέ-ρονσαν γνωστοποίησιν τοῦ γραφεῖου τοῦ πε-ριοδικοῦ. Ἀνυπόμειθα ὅτι πολλοὶ τῶν κ. συν-δρομητῶν ἡμῶν, ἐνῶ βλέπονσι καὶ καλῶς γι-

νόσκουσι τὰς δαπάνας καὶ τοὺς πνευματικοὺς κόπους, οὐδ' ὑφιστάμεθα διὰ τὴν κακίαν καὶ ἐλαττωμένην ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν, δὲν θέλουσι μετὰ ἐκκεντημένης παρακλητικῆς νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἀκλουστά-της ὑποχρέωσας.

Ἡ ἀποκλειστικὴ κώλησις τοῦ περιοδικοῦ αὐ-τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Ἰ. Σκαλτσούνη τῶν

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ,

ἀνεκέθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ τοῦ συγγραφεῖος εἰς τὰ κατωτέρωται τοῦ κ. Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου. Ἐκαστον ἐπιτί-πον τιμᾶται δρ. 4. Ἐντε ἔργον ἔχειον με-λέτης, ὅπερ δέον ἴ ἀποκτείνωσιν οὐ μόνον οἱ περὶ τὰ θεολογικὰ ζητήματα ἀσχολούμενοι, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἀληθῆς ἐπιστήμων καὶ λόγιος διὰ τὸς ἐν αὐτῷ τοσοῦτον ἐπιστημονικῶς καὶ σαφῶς ἀναπτυσσομένης θεωρίας περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου, δι' ὧν καταπολεμεῖται ὁ ὕλισμός.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐργον κ. Θ. Γλ. δρ. 45 ἔλ. — Γυῖογρον κ. Ἰγ. Ἀγγ. φρ. 10 ἔλ. — Μίσην κ. Ν. Δουζ. φρ. 10 ἔλ. — Ἄγιον Ὅρος παν. Νο. Δουζ. φρ. 275 ἔλ. — Βασιλίαι παν. Στ. Γουζ. 11. Γουζ. 6. Δουζ. 4. Περ. ἀρ. φρ. 10 ἔλ. — Ἰουάντιν κ. Κ. Ζελ. φρ. 222, 40 ἔλ. — Βασιλίαι κ. Α. Σαρ. φρ. 20 ἔλ. — Γαργαλιάνους κ. Β. Μιηρ. δρ. 5 ἔλ. — Ἄγιον κ. Σρ. Δουζ. δρ. 3, 55 ἔλ. — Μεσσακίαν κ. Δ. Γουζ. φρ. 40 ἔλ. — Λεκαυὰ κ. Γ. Κουσκ. δρ. 10 ἔλ. — Ρόδον κ. Στ. Δολ. 1. Ἀλετρ. ἀρ. φρ. 10 καὶ Μη-τροπολ. Ρόδου φρ. 20 ἔλ. — Σμόνην κ. Σρ. Μιηρ. Κωνσταντίνου Ἀρ. Ταυρ. 5 ἔλ. — Καλαῖαν κ. Α. Δουζ. κ. Κ. Σουζ. ἀρ. δρ. 10 ἔλ. — Ἄγιον Ὅρος παν. Γ. Δημησοῦλ. Βασιλ. φρ. 100 ἔλ. — Κάβρον αἰδ. Γ. Κελ. φρ. 5 ἔλ. — Λέσβος κ. Ν. Δουζ. δρ. 3, 80 ἔλ. — Σολοὶν Καλ. αἰδ. Π. Κουζ. ἀρ. 80 ἔλ. — Βόλον κ. Π. Ραζ. δρ. 10 ἔλ. — Σααίν Βέ-λου κ. Ν. Δ. Οὐραρ. δρ. 10 ἔλ. — Βασιλίαι κ. Χρ. Δημ. φρ. 100 ἔλ. — Κάβρον κ. Α. Κούμαν δρ. 13, 30 ἔλ. — Ἡράκλειον παν. Δ. Κλωνσ. φρ. 10 ἔλ. — Ἀθηναίαν αἰδ. Γ. Κουζ. φρ. 13, 30 ἔλ. — Κέρκυραν αἰδ. Εὐγ. Χου. δρ. 13, 30 ἔλ. — Πάσαν κ. Καλλ. ἱεροδ. φρ. 50 ἔλ. — Ἡρακλίαν κ. Γ. Πα-παζ. φρ. 108 ἔλ. — Λευκάδα κ. Θ. Ἰησφ. δρ. 10 ἔλ. — Ἀλεσσάνδριαν κ. Β. Ἰωαν. δρ. 40 ἔλ. — Παλ. Κόρινθον κ. Κ. Μπετ. δρ. 5 ἔλ. — Κρήνην κ. Μ. Τριανταφ. φρ. 23, 10 ἔλ. — Κέρκυραν αἰδ. κ. Πανα-γιωτ. δρ. 5 ἔλ. — Χίον κ. Παναγιωτ. φρ. 13, 30 ἔλ. — Ζάκυνθον κ. Στ. Παναγιωτ. δρ. 20 ἔλ. — Πειραιῶ κ. Δ. Δίον δρ. 43, 30 ἔλ. — Κυδωνίαν παν. Παλιαν. φρ. 10 καὶ παν. ἄγ. Παναγιωτ. φρ. 7, 30 ἔλ. — κ. Ἄγιον Κ. Λουζ. Δουζ. Περ. φρ. 13 ἔλ. — Εὐχαριστία Θεομ. πρὸς τοὺς κρηνοὺς συνδρομητῆς καὶ ἀνταποκριτῆς.

Τόποις Α. Κολλαρίνη καὶ Ν. Τριανταφύλλου
— Κάτωθεν τοῦ Δημηαχέου —